

MUŽ 35let, SŠ, úředník, ženatý, 2 děti.

J: Měli jste na škole sexuální výchovu?

M: Ne, nepamatuji se.

J: Dozvěděl jste se o sexu od rodičů x kamarádů?

M: Od rodičů ne, neptal jsem se, styděl jsem se. Ale kdybych se zeptal, pravděpodobně by mě informovali. Vše jsem se dozvěděl od vrstevníků.

J: Kdy jste začal sex. život?

M: Mezi 15. – 16. rokem.

J: Měl jste někdy nějaké zdravotní problémy?

M: Ne, jsem zdrav.

J: Vztah k ochraně, byl jste opatrný, zodpovědný? Kdyby partnerka otěhotněla – důsledky?

M: O ochraně jsem moc nepřemýšlel, nechával jsem to na ženě.

J: Kolik jste měl sex. partnerů?

M: Odmitá odpovědět.

J: ... a pak přišla vaše „vyvolená“. Plánovali jste rodičovství ještě před svatbou?

M: Ne, neplánovali, nebavili jsme se o tom.

J: A po svatbě?

M: Ano, chtěli jsme děti hned po svatbě a snažili se o ně. Bohužel to nešlo, trvalo téměř 4 roky než se nám narodilo první dítě.

J: Můžete mi to trochu popsat

M: Trvalo to hodně dlouho, bylo to náročné a frustrující. Manželka se hodně trápila, snažil jsem se jí podržet a podporovat. Prošli jsme spoustu vyšetření – spermiogram, žena nespočet ultrazvuků, poté diag. laparoskopii, všechny možné odběry... Ale všechno bylo v pořádku, žádnou příčinu lékaři nenašli. Po dvou neúspěšných inseminacích došlo na IVF. Po prvním odběru vajíček se nepodařilo žádné oplodnit. Druhý pokus už byl ICSI, podařilo se, a dvě embrya manželce transferovali. Bohužel neotěhotněla. Potom jsme na doporučení lékaře změnili centrum asistované reprodukce. Tam už byl transfer úspěšný a narodil se nám chlapeček.

J: Co bylo z toho všeho pro vás nejhorší?

M: Asi to dlouhé čekání a měl jsem pocit nespravedlnosti, proč nám to nejde, jiní děti mají i když je nechtějí... Ale jinak jsem nepropadal panice, prostě se to podaří příště...

J: Jak jste prožíval těhotenství?

M: Asi si jako silný zážitek pamatuji pohyby v bříšku, koukat a hmatat jak se tam miminko hýbe a kope. Byl to zázrak, fascinovalo mě jak to má příroda zařízené – stvoření nového života, jak se vyvíjí a roste. Manželka měla velké obavy, protože jsme měli pozitivní triple testy a museli jít na amniocentezu, ale já jsem věřil, že to dobře dopadne. Vůbec jsem si nepřipouštěl, že by to mohlo dopadnout špatně.

J: ...a pak přišel porod

M: Chtěl jsem být u porodu s manželkou, měl jsem obavy, nevěděl jsem co nás čeká.
Bál jsem se manželčiny bolesti. A říkal jsem si, že už jí to nikdy neudělám, aby takhle trpěla. Samotné narození miminka pak byl krásný pocit, radost, ale zároveň i obava, zda budu dobrý otec, jestli obstojím. Po narození bylo úžasné sledovat, jak mimi každý den umí něco nového, bylo to moc krásné - první úsměv, první žvatlání, první kroky...

J: Změnilo se nějak vaše soužití po narození dítěte?

M: Ne, vše je stejné.

J: Jak to bylo s druhým dítětem?

M: Asi po dvou letech jsme uvažovali o druhém dítěti. Měli jsme zmražená embrya, věděli jsme, že budeme muset opět k lékaři. Neočekával jsem, že by to vyšlo. Ale po druhé manželka otěhotněla spontánně, takže jsme měli obrovskou radost.

J: Druhé těhotenství, druhý porod – vaše prožívání, reakce?

M: Vše bylo jako u prvního, ale už jsem to tak neprožíval. Znal jsem, věděl jsem do čeho jdu, jak mám pomáhat při porodu. A dokonce už jsem si vzal i foťák ☺, při prvním porodu jsem ho zapomněl v šatně. Narodila se nám holčička.

J: Co ochrana a další dítě?

M: Další dítě už nechci. Žena bere antikoncepci.

J: Změnil byste něco, něco udělal jinak?

M: Nic bych neměnil, i kdybych měl tu moc. Bylo to tak, jak mělo být.